

МОРЕ

Обнимаю те, море, когато
спокойно спящ възникне
и платноходците крилати
летят във далечините.

Обнимаю те, когато плуваме
средъ пръскане вълнам,
или кога крак тебе блъзваме
и ти шумиш до мене.

Кога възникне във надпревара
лететь във скалите мощи,
кога приижда тихо фьрвет
или пред бурни нощи.

Не най-обичам вълноста те,
вещото разнаха с нея,
ведно съсъ чайките крилати —
тыя новина до нива!

Стефан Каравел

ОБЛАЧЕ

Пустурно, крилато
облаче лето,
въ отрази непознати
ли стиваш ти?

Тамъ далеч въ чужбина,
тъя далеч отъ мене
татко ми земна,
въ грени умеренъ.

Каква го отдавна —
всѣки денъ и часъ,
три години отивать
той не в при насъ.

Майка ми посърна,
вончах най тънимо —
ще ли се възторж
татко на любовъ?

Облаче крилато,
ти далеч иди,
въ отрази непознати
татко новина.

Отъ възникне твои
нека той усещай,
не го чакаш вече
въ родина му край.

Стефан Каравел